

[Gunnar Fog-Petersen.]

enig om Jordlovene i en Affattelse, som nærmer sig det, det ærede 7. Medlem for 6. Kreds (Hauch) er Tilhænger af, vil der intet være forgjort ved, at denne Bevilling, som flyder af Lovene, nu anvendes til Opkøb af Jord og Udstykning paa den Maade, hvorpaa det hidtil har fundet Sted ogsaa med Partiet Venstres Billigelse. Derfor synes jeg, det ærede Medlem er inde paa en Tankegang, som baade af den ene og den anden Grund er ganske uholdbar, og jeg vil udtale Ønsket om, at det, medens vi i Landstingets Finansudvalg overvejer disse Spørgsmaal, maa lykkes at naa til Enighed om en fremtidig Udstykning af Jord ogsaa efter Princippet i Loven af 4. Oktober 1919. Thi i saa Fald vil det ærede Medlem let komme ud af den uheldige Situation, han selv har bragt sig i. Og jeg vil opfordre det ærede Medlem til at benytte sin Indflydelse til at naa et saadant Resultat.

Det ærede Medlem sagde forleden, da der var Tale om Militærlovene, at Regeringspartierne skulde vandre en lang Vej. Jeg havde Indtryk af, at det ærede Medlem opfattede sin Stilling saaledes, at han sad i det fjerne og halvt usynlig, og naar man blot vandrede og vandrede ad Vejen, vilde man efterhaanden naa hen til det Sted, hvor han befandt sig. Det kan dog ikke være det ærede Medlems Mening som Venstremand, at Forholdet skal være saaledes mellem et Folketingsflertal og et Landsting, der har et andet Flertal. Hvis det ærede Medlem vil opnaa Resultater efter Forfatningens Aand, skal det ærede Medlem, saa snart han ser, at Modparten er paa Vej, rejse sig og komme vedkommende i Møde, gaa hurtigt og gaa langt for at komme vedkommende i Møde. Efter Folketingets Opfattelse og efter Grundlovens Opfattelse skal det ærede Medlem gaa det længste Stykke af Vejen for at komme de andre i Møde. Naar han har gjort det, vil der ogsaa kunne komme et Resultat ud deraf. Saa vil vi kunne blive fri for de Overvejelser, det ærede Medlem har bragt os ind i her vedrørende Bevillingen af de 3,4 Mill. Kr., som flyder af bestaaende Lov, og som det er Regeringens Pligt at foreslaa anvendt efter Lovens Hensigt og Lovens Ord. Det har derfor intet som helst med Lovgivning paa Finansloven at gøre at vedtage denne Bevilling. Tværtimod har det med Lovgivning paa Finansloven at gøre, hvis man modsætter sig den. Men som bekendt forholder det sig saaledes med Lovgivning paa Finansloven, at det kan man gøre, naar det,

man faar gennemført derved, passer i ens eget Kram. Ellers kan man ikke gøre det. Saaledes har det altid været, og saaledes vil det sikkert vedblive at være med Hensyn til Lovgivning paa Finansloven.

Jeg skal hermed anbefale Forslaget til hurtig Gennemførelse.

J. V. Christensen: Et Ordskifte i Folketinget ved Finanslovsforslagets tredie Behandling foranlediger mig til et Par Bemærkninger angaaende Undervisningsministeriets Budget med Hensyn til Forfatterunderstøttelserne. Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pinholt, udtalte i Folketinget, jfr. Folketingets Forhandlinger Sp. 5653, om den af det nedsatte Udvalgsflertal foreslaaede nye Ordning af Forfatterunderstøttelserne bl. a. følgende:

„Om den nye Ordning skal jeg kun sige dette, at vi synes ikke, den er heldig. Jeg gaar ud fra, at Finansudvalget fremtidig afgjort vil udtale sig om, hvorvidt man mener, at det er rigtigt, at nye Forfattere optages paa Listen eller ej. Det vil sikkert ikke for Finansudvalget være tilstrækkeligt, at det nævnte Udvalg“

— det vil sige Indstillingsudvalget —

„har sat en eller anden paa Listen.“ Saa vidt Venstres Ordfører i Folketinget. Jeg vil herom sige, at jeg deler ganske denne Betragtning. Jeg har med mit Partis enstemmige Tilslutning som Medlem af det forberedende Udvalg angaaende denne Sag modsat mig Ordningen, fordi jeg mener, at Ministeren og kun Ministeren skal have det parlamentariske Ansvar for Understøttelserne paa Finansloven. Men saa skulde der ved det nu af tre Partier etablerede Indstillingsudvalg dog være naaet *et* Resultat, nemlig, som Ministeren udtrykte det i Folketinget, Sp. 5665:

„Det var jo netop Meningen med Forfatterudvalget, at vi skulde undgaa disse pinlige, personlige Debatter her i Tinget.“

Ja, det er netop det, der skulde undgaaes. Men hvad har Undervisningsministeren gjort i denne Sag? Han har, skønt han gennem en Indstilling fra Udvalget vidste, at der var stærkt delte Meninger om Sagen, indstillet til det *faste* Forfatterstipendium en Mand, der gennem sin offentlige Færd i en bestemt Sag har skabt en Atmosfære af Uhygge om sig. Den Mand har gennem en Udtalelse i Pressen meddelt, at han selv lever udenfor det, som Takt og Tone kalder et Kulturliv. Han er dog for Resten fast Medarbejder ved „Social-Demokraten“, saa Karakteristikken synes noget overdreven